

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Filipa Dienstbiera a soudců Štěpána Výborného a Veroniky Juříčkové v právní věci žalobce: **R. A. A. R. E.**, zastoupený Mgr. Umarem Switatem, advokátem, sídlem Dědinova 2011/19, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 7. 2025, č. j. OAM-179/ZA-ZA11-K11-2025, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 18. 12. 2025, č. j. 73 Az 6/2025-29, o návrhu žalobkyně na přiznání odkladného účinku,

t a k t o :

- I. Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.
- II. Žalobce **je povinen** zaplatit soudní poplatek za rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku ve výši 1 000 Kč do tří dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále též „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti shora označenému rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím žalovaný posoudil opakovanou žádost žalobce o mezinárodní ochranu jako nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil podle § 25 písm. i) téhož zákona.

[2] V návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že mu hrozí reálné riziko vážné a nevratné újmy, neboť v případě návratu do Alžírsko (stěžovatel výslovně zmiňuje tuto zemi, přestože jeho zemí původu je Jordánsko – pozn. NSS) bude vystaven hrozbě zásahů ze strany státních orgánů. Po faktickém navrácení by navíc soudní ochrana byla iluzorní a případná kasační korekce by již nemohla následky vycestování odstranit. Stěžovatel nespatřuje žádný převažující veřejný zájem na nepřiznání odkladného účinku. Práva třetích osob přiznáním odkladného účinku nebudou dotčena.

[3] Žalovaný ve vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2019, č. j. 3 Azs 7/2019-26, podle kterého je podmínkou přiznání odkladného účinku kasační stížnosti předchozí přiznání odkladného účinku žalobě v řízení před krajským soudem. Krajský soud žalobě odkladný účinek nepřiznal.

[4] Nejvyšší správní soud přistoupil k posouzení podaného návrhu a dospěl k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nejsou v daném případě naplněny.

[5] Podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), *kasační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 se užije přiměřeně.*

[6] Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. platí, že *soud na návrh žalobce po vyjádření žalované usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.*

[7] Z citovaných ustanovení vyplývá, že možnost přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. podmíněna kumulativním naplněním následujících objektivních podmínek: 1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by pro stěžovatele znamenaly nepoměrně větší újmu, než 2) jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám; a 3) přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Přiznání odkladného účinku kasační stížnosti prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není zrušeno. Odkladný účinek má proto charakter výjimky z pravidla, že žaloba či kasační stížnost odkladný účinek nemají, a měl by tak být přiznáván pouze v případech, které svou specifickou povahou takový postup odůvodňují.

[8] Nezbytnou podmínkou pro přiznání odkladného účinku je splnění povinnosti stěžovatele tvrdit a prokázat vznik újmy (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012-32). Od stěžovatele, který žádá o přiznání odkladného účinku, se tak především očekává dostatečně konkrétní a individualizované tvrzení o tom, že mu v důsledku napadeného rozhodnutí vznikne nepoměrně větší újma, než jaká by vznikla jiným osobám, a vysvětlení, v čem tato újma spočívá, včetně uvedení jejího rozsahu. Stěžovatel pak má i povinnost svá tvrzení, jimiž odůvodňuje návrh na přiznání odkladného účinku, řádně doložit (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2015, č. j. 2 As 218/2015-50). Je-li přiznání odkladného účinku výjimkou, znamená to, že újma, která žadateli hrozí, nesmí být vzhledem k jeho poměrům bagatelní, nýbrž naopak významná, tedy taková, která odůvodňuje, aby v konkrétním případě nebylo pravidlo, že žaloba (resp. kasační stížnost) odkladný účinek nemá, nebylo výjimečně uplatněno (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2020, č. j. 8 Azs 339/2019-38, č. 4039/2020 Sb. NSS, bod 65, a ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014-58, č. 3270/2015 Sb. NSS, bod 25).

[9] Stěžovatel ve svém návrhu v první řadě zmiňuje obavu ze zásahů orgánů státní moci při návratu do Alžírka. Toto obecné tvrzení však nikterak nerozvíjí a nekonkretizuje. Stěžovatel neuvádí, z jakých konkrétních zásahů má obavu, ani netvrdí, na jakých důvodech by měly tyto zásahy spočívat. Navíc ani nevysvětluje, z jakého důvodu má obavu ze zásahu alžírských orgánů veřejné moci, pakliže mu hrozí vycestování do Jordánska i pokud snad k uvedení země Alžírsko došlo v návrhu na přiznání odkladného

pokračování

účinku omylem, jen to potvrzuje závěr o nedostatečnosti odůvodnění tohoto návrhu. Nejvyšší správní soud již v usnesení ze dne 30. 1. 2012, č. j. 8 As 65/2011-74, uvedl, že „*hrozící újma musí být závažná a reálná, nikoli pouze hypotetická či bagatelní. Nejvyšší správní soud poukazuje na dispoziční zásadu ovládající celé řízení o kasační stížnosti – kasační soud není povolán k tomu, aby za stěžovatele vlastní vyhledávací činností zjišťoval či dokazoval důvody pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Žádost o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti musí být proto dostatečně individualizovaná a podepřená konkrétními důkazy*“. Tomuto požadavku stěžovatel nedostál. Nucené vycestování může pro stěžovatele představovat nepříjemnou situaci, nicméně, nijak nekonkretizované tvrzení (navíc skutkově neodpovídající jeho situaci) není pro prokázání újmy ve výše vyloženém smyslu postačující.

[10] Stěžovatel dále obecně uvádí, že po faktickém navrácení by soudní ochrana byla iluzorní. Nejvyšší správní soud nepopírá, že nebudou-li sistovány účinky napadeného rozsudku, bude muset stěžovatel opustit území České republiky předtím, než bude rozhodnuto o jeho kasační stížnosti. Samotná povinnost vycestovat z území České republiky však neodůvodňuje přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 16. 6. 2020, č. j. 8 Azs 339/2019-38, bod 59, zdůraznil, že zákonodárce v určitých typech věcí odkladný účinek ze zákona cizincům přiznal, v jiných naopak nepřiznal. Soudním výkladem nelze nastavit podmínky přiznání odkladného účinku tak, že je v podstatě splní každý cizinec, jemuž hrozí povinnost opustit území státu. Takový přístup by vedl k paušálnímu přiznávání odkladného účinku všem kasačním stížnostem směřujícím proti rozhodnutím, se kterými je spojena povinnost vycestovat z území České republiky. Tím by byla popřena výjimečná povaha institutu odkladného účinku, jakož i záměr zákonodárce nepřiznat kasačním stížnostem směřujícím proti takovému typu správních rozhodnutí odkladný účinek automaticky, tedy přímo ze zákona. Stěžovatel nad rámec nutnosti vycestovat žádá další tvrzení o hrozící újmě neuvádí (nepopisuje například svoji rodinnou situaci či své závazky na území České republiky). Stěžovatel tak ani v tomto případě nezdůvodnil, proč by právě v jeho případě nemělo být aplikováno pravidlo podle § 32 odst. 2 a 5 zákona o azylu o tom, že jeho kasační stížnost odkladný účinek nemá, respektive že jsou splněny podmínky pro výjimečné uplatnění institutu odkladného účinku dle § 73 odst. 2 s. ř. s.

[11] Pouze okrajem Nejvyšší správní soud podotýká, že žalovaný (opakovaně) argumentuje již překonanou judikaturou. Jak uvedl rozšířený senát v citovaném usnesení č. j. 8 Azs 339/2019-38, bod 60, odkladný účinek je možno přiznat v řízení o kasační stížnosti ve vztahu k rozhodnutí správního orgánu i v těch situacích, kdy o odkladném účinku krajský soud vůbec nerozhodoval nebo návrhu na přiznání odkladného účinku nevyhověl. Žalovaný byl na tuto skutečnost již upozorněn v usnesení ze dne 29. 1. 2025, č. j. 2 Azs 5/2025-28, bod 12, či ze dne 28. 5. 2025, č. j. 2 Azs 91/2025-23, bod 14. Tato skutečnost však nic nemění na shora vyslovených závěrech.

[12] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnosti odkladný účinek nepřiznal. Tímto rozhodnutím nepředjímá rozhodnutí o věci samé (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005-76, č. 1072/2007 Sb. NSS).

[13] Druhým výrokem tohoto usnesení Nejvyšší správní soud uložil žalobci (stěžovateli) zaplatit soudní poplatek. Povinnost zaplatit soudní poplatek v souvislosti s návrhem na přiznání odkladného účinku vzniká až rozhodnutím soudu o tomto návrhu a poplatek

je splatný do tří dnů od právní moci tohoto rozhodnutí (§ 7 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích). Podle položky č. 20 sazebníku soudních poplatků, který je přílohou uvedeného zákona, činí výše soudního poplatku 1 000 Kč.

[14] Soudní poplatek lze zaplatit:

- v hotovosti na pokladně Nejvyššího správního soudu
- bezhotovostně převodem na účet soudu číslo: 3703 – 46127621/0710, vedený u České národní banky, pobočka Brno. Závazný **variabilní symbol** pro identifikaci platby je: 1060500126.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. ledna 2026

JUDr. Filip Dienstbier, Ph.D.
předseda senátu